

Barcelona Suites

Onze contes

Univers |

Barcelona Suites

Barcelona Suites

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Llúcia Ramis
Sílvia Soler

Univers |

Primera edició: maig del 2019

Disseny de la col·lecció: Enric Jardí

Imatge de la coberta: Ignasi Font

© 2019 Xavier Bosch; Roc Casagran; Natàlia Cerezo; Empar Moliner; Jordi Nopca; Sergi Pàmies; Adrià Pujol Cruells; Jordi Puntí; Clara Queraltó; Lluïcia Ramir; Sílvia Soler

Direcció editorial: Ester Pujol

© 2019 Univers per l'edició en llengua catalana

Univers és un segell de Grup Enciclopèdia

Josep Pla, 95

08019 Barcelona

Imprès a Egedsa

Dipòsit legal: B-5.168-2019

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-17868-00-0

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra queda rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Índex

<i>Nota editorial</i>	9
<i>Ciutat oblidada</i>	13
Xavier Bosch	
<i>Plàstic per reciclar</i>	27
Roc Casagran	
<i>L'Atlàntida</i>	39
Natàlia Cerezo	
<i>Dona i Ciutat</i>	49
Empar Moliner	
<i>Ha arribat l'hora de creure en tu</i>	59
Jordi Nopca	
<i>Carta al fill</i>	81
Sergi Pàmies	
<i>A l'ull de l'huracà</i>	89
Adrià Pujol Cruells	
<i>La vigilància de l'art contemporani</i>	101
Jordi Puntí	

<i>A ciutat</i>	119
Clara Queraltó	
<i>L'hotel de Santa Anna</i>	131
Llúcia Ramis	
<i>Xiscles i plomes</i>	145
Sílvia Soler	

Nota editorial

Com el famós «Ceci n'est pas une pipe» de Magritte, això no és pas una antologia.

L'Enciclopèdia diu que, en música, la suite és una «composició instrumental formada per una successió de diverses peces —normalment, de característiques contrastades però en la mateixa tonalitat— concebuda per a ser interpretada íntegrament i en l'ordre donat». També fa referència a l'habitació d'un hotel, una talaia privilegiada des d'on podem observar la ciutat. Aquest llibre no és ni una antologia ni òbviament una obra musical, és un recull de contes escrits per onze de les nostres veus contemporànies més rellevants. Ordenats per ordre alfabètic, hi trobareu Xavier Bosch, Roc Casagran, Natàlia Cerezo, Empar Moliner, Jordi Nopca, Sergi Pàmies, Adrià Pujol Cruells, Jordi Puntí, Clara Queraltó, Lluïcia Ramis i Sílvia Soler. Hi ha onze autors i n'hi voldríem més, perquè molts són els que ens fascinen: us oferim, doncs, un tast divers de la literatura que ens agrada.

Amb aquest volum estrenem segell: Univers, un nom que vol agafar el testimoni agosarat i alhora homenatjar la mítica «Biblioteca Univers» que Carles Soldevila va dirigir abans de la guerra des de la Llibreria Catalònia amb Antoni López-Llausàs com a editor i on van conuiu traduccions

i autors catalans, agermanant, per exemple, Voltaire amb Prudenci Bertrana.

La nostra intenció és, també, publicar llibres d'aquí cap al món i del món cap a Catalunya, i per això volem batejar aquesta iniciativa amb uns relats de ficció com els que aplega *Barcelona Suites*. El títol pren el nom de la ciutat que li fa d'escenari, de teló de fons i de personatge. És la tonalitat que actua de fil conductor de les peces contrastades. La capital del nostre Univers.

E.P.
Maig del 2019

Barcelona Suites

L'Atlàntida

Natàlia Cerezo

En arribar, li obria la porta del pis i la feia passar primer. La mare m'havia donat les claus a mi perquè era la gran. No la perdís de vista, em deia, i quan sortíem de l'escola li agafava la mà ben fort, tot i que ella sempre intentava deixar-se anar, i creuàvem els passos de zebra amb passes llargues, intentant no tocar l'asfalt, un peu a cada ratlla de pintura blanca. La Jana saltava i mirava els cotxes, n'assenyalava un de groc; jo tenia els ulls clavats al semàfor i quan l'home verd començava a parpellejar, accelerava. La tibava fins a casa. Li prometia un berenar de llet amb galetes, la tele; però ella sempre volia sortir fora.

De vegades, si plovia prou fort, a la terrassa s'hi feien bassals. La Jana esperava pacient davant de la porta de vidre i dibuixava cors amb el dit al tel de condensació que havia fet amb l'alè. Quan amb prou feines plovia, sortíem. Es posava les botes d'aigua i un impermeable groc. Mira, soc un taxi, deia, i reia, travessava els bassals trepitjant fort amb les botes fins que els genolls li quedaven molls de gotetes d'aigua bruta.

Un Nadal, quan la Jana i jo ja érem grans i amb prou feines ens vèiem una vegada l'any en una taula plena de gent, vaig

preguntar-li on havia estat aquells dies. Ella va sacsejar el cap. No ho sé, va dir, ja us ho vaig dir. No vaig insistir. Des d'aleshores, la manera que tenia de mirar em cohibia.

Va ser només un moment i la vaig perdre. Passàvem davant de la fleca, feia olor de pa. Era una tarda de pluja i devia ser al novembre, perquè els llums de Nadal estaven posats però no encesos i la Jana em va deixar anar la mà. Va ser només un segon. Els fanals es van encendre i jo vaig mirar cap amunt i ja no hi era.

Vaig caminar molta estona per les voreres grises en direcció al mar. Al principi la cridava a cada cantonada. La buscava per llocs on creia que podria haver anat. A la botiga d'animals, el periquito em va mirar i va moure les ales. Al mercat, les paradetes ja tancaven i només hi quedaven un parell de compradors que omplien els cabassos de fruita masegada. Al parc, sota el plataner, no hi havia ningú. Al límit del barri, l'escola. Em vaig enfil·lar a la tanca i vaig caminar pel pati desert. No vaig cridar-la. El soroll de les meves passes ja era prou fort i no hi havia ningú.

La mare arribaria a casa i se la trobaria buida i què em diria, si em presentava ara sola, i vaig seguir caminant. La gent em mirava l'uniforme, curiosa, i jo intentava tapar-me'l amb l'abric. Les illes van condensar-se, van donar pas a una plaça, a carrers entortolligats, a la Rambla. I Rambla avall, el mar. Vaig caminar fins que es va acabar el camí. Encara portava la motxilla de l'escola a l'esquena. El llibre de ciències se'm va clavar a l'orella quan em vaig quedar adormida.

Em va despertar un policia. Plorant, l'hi vaig explicar tot i em va portar a casa. Encara no hi havia ningú.

A l'estiu, una tarda que tornàvem del parc, vam passar davant d'una botiga d'animals. La Jana es va aturar i va mirar cap a dins amb les mans recolzades a l'aparador. Estava a punt de dir-li que les tragués d'allà i ella va assenyalar el periquito: verd i amb les ales ratllades de groc i negre, movia el cap i la mirava com si la conegués.

—Picarols! —va picar el vidre amb el dit i em va mirar—. Creus que la mama ens el compraria?

Vaig dir-li, en veu baixa, que no ho creia. La Jana ja havia tingut un hámster, i l'havia ofegat de pur amor dos dies després de comprar-lo. Havia agafat el cos calentó de l'animal i li havia fet una abraçada tan forta que quan se'n va desenganxar ja no es movia. Quina llàstima, va dir la mare, i va llençar el hámster a les escombraries. La Jana va plorar fins a l'hora d'anar a dormir.

L'endemà vaig buscar el cos del hámster entre les peles de mandarina i les restes de cafè de l'esmorzar. Vaig cridar la Jana i juntes el vam rentar bé amb aigua i sabó i el vam eixugar primer amb una tovallola, després amb l'assegador. Se li feien rínxols de pèl marró sota la barbata. El vam posar en una capseta de cartró i el vam enterrar a sota d'un plàtan del parc, entre les arrels rígides. A partir d'aleshores, cada vegada que hi passàvem la Jana hi deixava una dent de lleó.

L'endemà em van fer anar a l'escola com si res, però vaig arribar tard. Diques que has anat al dentista, va dir la mare, tenia els ulls inflats i brillants i es va oblidar de fer-me un petó abans de marxar. Em va deixar al davant amb el cotxe i una monja va obrir la tanca.

Les portes de les aules ja estaven tancades i se sentia la remor dels nens, com si el metro passés just al costat. La

germana Pura va trucar a la porta de la meua classe i em va fer entrar. Durant un moment vaig dubtar que aquella fos l'aula de sempre. Mirant a terra, vaig anar fins al meu pupitre com un fantasma. Els altres no em miraven. Vaig obrir el quadern i vaig fer veure que copiava el que hi havia a la pissarra, però, per molt que ho intentava, semblava que les paraules fossin inventades i vaig recordar la Jana inventant-se paraules a les fosques, a mitja veu i entre rialles, quan havíem d'estar dormint. La mare preparava el sopar i sentíem les olles i l'olor dels bolets que es fregien a la paella.

A l'hora del pati, la Laura se'm va acostar. Els altres ja havien sortit i jo m'havia quedat al pupitre, amb els braços plegats. Va esquinçar el paper de plata de l'entrepà i hi va fer una mossegada.

—Anem al pati? —tenia la boca plena de pa i pernil dolç. Vaig fer que no.

—Què et passa? I per què has arribat tard?

Em vaig assenyalar la boca.

—Dentista.

La Laura es va encongir d'espatlles i va marxar. A la classe hi va quedar un rastre d'olor d'oli i tomàquet i les partícules de pols que flotaven en un raig de sol que s'escolava per la finestra.

El pare treballava de nit. Marxava a la tarda, quan nosaltres encara érem a l'escola. Diumenge ens comprava xurros amb xocolata per berenar, tot i que jo sempre havia sentit a dir que només es menjaven per esmorzar. M'agradava quan es llevava, perquè llavors no havia de demanar-li a la Jana que parlés en veu baixa. Se'm va fer estrany veure'l a la cuina quan vaig arribar a casa. No hi havia ningú més.

—El berenar —em va dir, i em va posar una tassa de llet tèbia al davant. Es va girar i va començar a buscar a l'armari—. I les galetes?

—A l'armari de baix.

Algú va trucar al telèfon i el pare va anar al menjador a agafar-lo. Em vaig acabar la llet. No vaig menjar galetes; no tenia gana. Vaig rentar la tassa i la cullera i les vaig eixugar. Encara estaven calentes de l'aigua. Feia estona que no se sentia res que vingués del menjador. Vaig seure a terra i em vaig abraçar els genolls. El terra estava molt fred. Amb el dit, vaig tocar una rajola esquerdada. Feia anys, quan la Jana era molt petita, li havia caigut una olla plena de sopa a terra. S'havia entestat a servir-la ella mateixa però en intentar posar l'olla a sobre de la taula li havia relliscat. Vam haver d'anar a l'hospital, s'havia fet cremades a les cames i havia esquerdat la rajola. La mare va veure els genolls embenats de la Jana al vespre, quan ja havíem recollit la sopa i netejat el terra, i es va enfadar molt. De vegades crec que encara està enfadada. Per haver esquerdat el terra i que a la Jana li quedessin, per sempre, gotes blanques com pigues a les cames.

Quan vam ser més grans, si era estiu i a la Jana li costava dormir, sortíem a la terrassa. Li feia prometre que no diria res als pares i que parlariem en veu baixa. La Jana feia que sí i m'agafava fort la mà quan creuàvem el menjador a les fosques. S'aguantava el riure i caminava de puntetes, descalça, perquè no ens sentissin. Quan sortíem a fora, li posava les sabatilles perquè no agafés fred als peus i sèiem a mirar la gent amb les cames penjant entre els barrots de la barana. Tot i la calor, el metall estava fred i ens feia posar la pell de gallina. Ens agradava espisar el restaurant del davant, perquè

la gent sempre hi anava molt mudada. Les dones portaven vestits brillants i tops amb punts daurats com estrelles. La Jana les assenyalava, els envejava la brillantor. Alguna vegada els havia llançat pedretes que els anaven a parar als cabells tibats de laca. Les dones miraven cap amunt i nosaltres ens amagàvem corrents i aguantant-nos el riure. Que plou?, preguntaven llavors, i estenien la mà buscant la pluja, el cap alçat cap a l'única estrella que es veia entre la llum ataronjada dels fanals. Les seves arracades feien espurnes blaves i la Jana estava convençuda que estaven fetes d'electricitat estàtica.

El segon dia des que la Jana havia marxat, la mare va arribar esgotada. Portava la mateixa roba de feia dos dies. Es va asseure al sofà i va quedar-se amb els braços estesos, mirant al sostre. Feia temps que la pintura s'havia bufat.

—Aviat s'hi farà una gotera —va dir en veu baixa.

Vaig preparar-li un te i li vaig deixar la tassa al davant. La mare se la va mirar com si fos qualsevol altra cosa. Una gavina morta, una vorera aixecada per les arrels d'un arbre. No m'atrevia a preguntar-li res. Vaig seure al seu costat, la vaig abraçar molt fort i ella no va fer res.

La tardor abans havíem fet un viatge en metro. L'escola feia poc que havia començat. Feia molta calor i era divendres. Vam tornar a casa i vam pujar per les escales, l'ascensor s'havia espatllat. La Jana no volia berenar. Només va beure un got d'aigua freda d'una tirada, va treure's l'uniforme i va sortir a la terrassa. Va intentar dibuixar una estona monstres marins amb ceres de colors, però ho va deixar estar de seguida.

—Que no dibuixes?

—No. Estic cansada.

Vaig seure al seu costat.

—T'ajudo a fer els deures?

La Jana va esbufegar i es va girar. S'havia tacat la samarreta de pols. Em vaig posar dreta.

—Vinga, anem. Acompanya'm a comprar.

Vam passar de llarg el supermercat. Encara era d'hora i creia que tindriem temps. La Jana no va dir res, només em va agafar la mà i va tocar-se el nas. Semblava que s'aguantés el riure. Només quan vam entrar a la boca fosca del metro, que bullia d'aire i d'olor de crema per al sol, va preguntar on anàvem.

—A veure el mar.

Es va portar bé. Va seure, dreta, i va recitar els noms de les parades, exòtiques i llunyanes com una fruita tropical. Ciutadella, Llacuna, Selva de Mar. Assenyalava les llums verdes, i comptava cap enrere.

—Ara només en queden tres.

Va deixar que una àvia segués al seu lloc i es va agafar a la barra. Movia les sabatilles, inquieta, mai havíem anat tan lluny de casa totes dues soles. Vam sortir del metro agafades de la mà. Per sort, no hi havia gaire gent.

A fora hi feia una mica més de fresca. El vent de la tarda era tebi i venia del mar, feia olor de sal i d'estiu, però ja tenia una punta freda, com un auguri.

—No et deixis anar.

—No.

Vam caminar en silenci cap a la platja. Seguia el soroll de les gavines i intentava recordar el que veia per poder tornar. Els carrers eren estrets i els edificis tan alts que semblaven un túnel. Al final hi havia un tros de cel rosa. La gent tornava de la platja, duien para-sols de colors apagats i les galtes enceses,

xerraven els uns amb els altres i feien sonar les xanquetes com si fossin botes d'aigua.

De sobte, vam sortir a un carrer i tot el mar va ser davant nostre.

L'última nit abans que la trobessin vaig sentir com arribaven els pares. Després de sopar, la policia els havia trucat. Havien trobat un abric en un parc, penjat a la branca d'un arbre, i creien que podia ser el de la Jana. Els pares van marxar corrents i van deixar el lluç mig mossegat, les verdures remenades. Ho vaig llençar tot. Vaig posar la tele i vaig estirar-me al sofà, mirant cap amunt, agafant-me fort a un coixí. La Jana era a tot arreu. A la taca de salsa de tomàquet del coixí, a la pols mal netejada de la pantalla de la tele, a la tassa de plàstic amb purpurina que feia servir sempre. A l'habitació pintada de groc que compartíem totes dues.

Només pensar a tornar a l'habitació em feia mal a la panxa, però, quan van tocar les onze, em vaig raspallar les dents, em vaig posar el pijama, em vaig estirar al llit i vaig apagar el llum. Havia deixat la persiana alçada i una llum grisa feia que l'habitació semblés més gran.

Quan els pares van arribar, encara no havia aconseguit adormir-me. De tant en tant, quan estava a punt de fer-ho, creia que la Jana era al llit del costat i em despertava. El soroll de les claus em va desvetllar del tot. Van entrar trepitjant fort, com qui entra en un castell a les quatre de la tarda, i van encendre tots els llums. Després no van dir res durant molta estona. Em feia por moure'm i ho vaig fer molt a poc a poc. Sota la porta hi havia una esquerda de llum taronja i soroll de roba, un lament. La mare i el pare, o potser tots dos. Segurament abraçats, mirant la gotera amb els ulls vidriosos,

com havien fet aquests dos dies cada vegada que havien arribat a casa. Pensarien com havíem tornat de classe i com jo li havia deixat anar la mà per culpa dels fanals, que es van encendre i em van espantar. Com si no sabés que ara es feia fosc més d'hora.

De tornada, després de mirar-nos el mar molta estona i de mullar-nos els peus, els restaurants van començar a encendre els llums. Bombetes de colors resseguien les tanques de les terrasses, parades amb estovalles blanques brodades de blau. Si hi passàvem prou a prop, es notava l'escalfor de les bombetes. Els cambrers cridaven, amb les cartes a la mà, cap als turistes que buscaven sopar després de passar el dia a la platja, però a nosaltres no ens feia cas ningú. Vaig adonar-me que si ja s'estava fent de nit era molt més tard del que em pensava.

Al metro, la Jana no va recitar cap parada. Mirava com les bombetes verdes parpellejaven com si tinguessin son. Cada vegada n'hi havia més, de vermelles; ja arribàvem, i era negra nit. Ens van castigar i va ser la primera vegada que vaig veure aquella expressió als ulls dels pares. Em van semblar que eren com una torre, la mongetera que creixia i creixia fins a la llar del gegant al nostre conte preferit. Quan vam anar a dormir, la Jana em va preguntar quan tornàriem a la platja.

El policia la va portar en braços, embolicada en una manta. Encara duia l'uniforme de l'escola; no l'hi havia vist mai, tan brut i rebregat. Ella, que era tan polida que de vegades, a l'hora del pati, em venia a buscar perquè li netegés la cara si se l'havia tacat esmorzant.

—He pensat que voldríeu veure-la de seguida.

Abans que els pares s'hi abraonessin, la Jana va girar-se, mig endormiscada, i va treure el cap de la manta, fràgil com un ocell, i em va mirar amb uns ulls tan clars que semblava que ho haguessin vist tot.

AQUEST PRIMER LLIBRE D'UNIVERS, IMPRÈS A SABADELL
AL MAIG DEL 2019, HA ESTAT COMPAGINAT
AMB LA TIPOGRAFIA BRABO
DE FONT SMITH.

Xavier Bosch
Roc Casagran
Natàlia Cerezo
Empar Moliner
Jordi Nopca
Sergi Pàmies
Adrià Pujol Cruells
Jordi Puntí
Clara Queraltó
Lucia Ramis
Sílvia Soler

Onze autors. Onze contes.
Onze històries amb Barcelona
de teló de fons.

16,50 €

ISBN: 978-84-17868-00-0

Univers |

Narrativa